

אני צבעוני

מחזה מוזיקלי לילדים

הגשה ראשונית

מאת : משה צחור

בימוי : שוקי וגנר

לחנים והפקה מוזיקלית : חן מצגר - אדר

תוכן עניינים

3.....	הקדמה
4.....	הדמויות
5.....	תקציר
6.....	על היוצרים
7	תמונה ראשונה - התנגשות
13.....	תמונה שנייה – שיחת גן השעשועים
17.....	תמונה שלישית - ביקור בבית החולים
21.....	תמונה רביעית - לבטים
24.....	תמונה חמישית - מפגשים אישיים
27.....	תמונה שישית - הכנות
31.....	תמונה שביעית - ההופעה

אני צבעוני

הקדמה

זו הצגת ילדים בה הגיבורה הראשית היא מוֹרָה.

ההצגה מיוחדת לילדים בכיתות ג' – ו'.

מורכבות החיים מביאה הרבה ילדים למצבים של געגועים לחברים שנפרדו מהם, געגועים להורים שעסוקים בקריירות שלהם (ולא ממש נמצאים כשהילד צריך אותם), מצבים של קונפליקטים עם ההורים על רקע של כללי משמעת (נוקשים פחות או יותר), של קבלה חברתית, של להיות שונה בתוך חבורת ילדים וכד'.

תפקיד המורה, כדמות המבוגר השני בחשיבותו אחרי ההורים, אמור להיות לא רק בהקניית חומר לימודי אלא גם בחינוך לערכים ולדרכי התנהגות נאותות. המורה אמור לעשות זאת בשיח מקרב, בדוגמא אישית, בשיתוף חוויות ובדיבור ישיר על הבעיות.

בהצגה המוזיקלית "אני צבעוני" עולים קונפליקטים ומשברים מעולם הילדים אשר מהווים אתגר חינוכי למורה יעל. מצד אחד היא נדרשת לתווך את עולם המבוגרים, שהינו עולם מורכב ולא פשוט, ומצד שני עליה לשמור על הילדים כמו שהם – ביצירתיות ובבניית האישיות שלהם.

ההצגה מציפה ומדגישה ערכים חינוכיים כמו קבלת השונה, יצירתיות, חברות, להיות אני עצמי, התמודדות לבד, שיתוף וכדומה. הערכים המוצגים נלמדים בשיתוף הילדים ובשיח פורה ואמיתי שלהם עם המורה. דמות המורה בהצגה איננה דמות סמכותית ונוקשה אלא דמות מכילה ואימהית.

זו הצגה מוזיקלית המלווה בתשעה שירים שיצאו, בינואר 2023, כאלבום ילדים בשם "המבוגרים תמיד מפספסים את הגשם". השירים, שהופקו מוזיקלית בצורה עשירה ואיכותית על ידי חן מצגר אדר, הם שירים קליטים שהולחנו כדי להתמודד עם נושאים קשים וחשובים שאנשים לא כל כך מדברים עליהם. זה שילוב מושלם של מוזיקה מרוממת ומרגשת שנועדה לעזור, להרגיע ולעורר חיבור בין הורים לילדיהם.

את שירי ההצגה ניתן לשמוע, בכל פלטפורמות ההאזנה הנפוצות, בלחיצה על הקישור או

סריקת הברקוד. <https://fanlink.to/Mevugarim>

תנו למסרים של ההצגה להעצים אתכם ואת ילדיכם.

משה צחור

הדמויות

יעל – מחנכת כיתה בבית הספר היסודי. טיפוס מעורב, יוזם, אימהי ואכפתי מאוד.

ניב – ילד חברותי ומקובל על חבריו, נוטה לקבל מוסכמות חברתיות כמובנות מאליהן. אבא

של ניב עובד שעות מחוץ לבית כדי לפרנס את המשפחה וניב מפתח כלפיו געגועים.

אורי – ילד מאוד פיקח, רגשני ובעל חשיבה עצמאית ופתוחה.

נגה – ילדה מיוחדת, מופנמת מאוד אבל בעלת דעות מוצקות משלה. נגה פחות מתחברת

חברתית ויש לה שקט נפשי פנימי.

יוסי – אח בבית חולים, עובד הרבה מאוד שעות מחוץ לבית. יש לו ילד שממש מתגעגע אליו.

יוסי סובל מהלקאה עצמית על שאינו נמצא הרבה בבית.

הערה – המחזה בנוי כרגע לחמש דמויות אבל ניתן להוסיף תלמידים נוספים במידה וההפקה

יכולה לעמוד בכך תקציבית.

בהקשר לכך, ההצגה מרובה בלוקיישנים ואפשר גם את העניין הזה לפתור ברעיונות

עיצוביים מתוחכמים.

תקציר

יעל היא מורה בכיתה בבית הספר היסודי. באחד משיעורי החינוך נותנת יעל לתלמידים פתח להעלות נושאים שמציקים להם. הם מעלים את נושא ההימצאות הארוכה של ההורים מחוץ לבית לצרכי העבודה ואת עניין השונות בין הילדים.

יעל מחליטה לתת לילדים פרויקט לסיום השנה להעלות הצגה / מופע בפני ההורים העוסקת בשונות הזאת.

הילדים אורי, ניב ונגה נערכים להכנת ההצגה ובתוך הקבוצה שלהם הם נדרשים להתמודד עם ילדים שונים ולתת לכל מהם מקום. נגה היא ילדה מיוחדת חכמה מאוד אבל מאוד איטית וילדותית. הבנים מתקשים לתת לה מקום בתכנון ההצגה.

יעל מבקרת את אביה השוכב בבית החולים. היא פוגשת שם את יוסי, אח בבית החולים, המספר לה על קשייו בזה שאינו רואה מספיק את בנו. יעל מנסה לעזור ליוסי בעצות טובות. יעל מנסה לעזור לילדים לפתור את הבעיות עימן הם מתמודדים ונתקלת בקשיים.

הילדים מצליחים להתגבר על המחלוקות הפנימיות שלהם ומצליחים להעלות מופע קצר. החידה האם אחד ההורים יצליח להגיע למופע נפתרת בסוף ההצגה באופן מפתיע.

משה צחור - בן 45, שירת בצה"ל כלוחם וקצין בחיל התותחנים. פיקד על סוללת תותחים ברצועת הביטחון בלבנון, נלחם כסמג"ד במבצע 'חומת מגן' והשתתף במלחמת לבנון השנייה, 'עופרת יצוקה' ו'צוק איתן'.

בשנת 2020 פרש מצה"ל בדרגת סא"ל והחל לממש את חלומותיו האומנותיים. בעל תואר ראשון בהנדסת תעשייה וניהול ותואר שני בניהול וישוב סכסוכים ומשא ומתן. ביצע השתלמות כתיבה אצל נעם חורב. עומד בראש עמותת קהילתית בנתניה – 'דרכי נעם'

חן מצגר אדר - מוזיקאי בן 35 בוגר תיכון אלון, הלהקות הצבאיות ובית הספר רימון. ניהל מוזיקלית את הלהקות הצבאיות (2007-2019).

בין האמנים שעבד איתם – עומר אדם, זהבה בן, קובי אפללו, עדי ביטי, ירדנה ארזי, מיקה קרני, שי המבר, חובי סטאר, מורן מזור, קובי אשרת, דנה אינטרנשיונל ועוד. פרויקטים בולטים שניהל מוזיקלית - HOT VOD YOUNG, השיר הישראלי לאירוויזיון בשנים 2013 ו-2016, ניהל מוזיקלית את הסדרות – היחידה 3, התחנה, כוכב הצפון, רוני וקשיו, מיכל ינאי בחדר החלומות.

תמונה ראשונה - התנגשות

תיאור הבמה :

הקהל רואה כיתה – כיסאות תלמיד, שולחנות תלמיד, שולחן מורה, לוח, ארון, פח אשפה. הכיתה די מסודרת. כמות שולחנות וכיסאות התלמיד הינה בערך עשרה. הכיתה מוארת מאוד. בכיתה ישנו קיר עליו תלוי לוח שנה מאויר ובלונים צבעוניים כשבכל בלון יש שם של ילד ותאריך יום ההולדת שלו.

הקהל שומע את הצלצול המבשר את סיום הפסקה ולכיתה נכנסים שלושה ילדים – אורי, ניב ונגה. המורה טרם הגיעה לכיתה.

ניב [בהתלהבות] בהפסקה הבאה אני קורע אותך אורי, קורע, אין לך סיכוי...

אורי [בגאווה] מה אין לי סיכוי, אני כל הזמן מנצח אותך.

[לכיתה נכנסת המורה יעל]

יעל שלום לכולם, שבו בבקשה.

מה שלומכם?

אורי בסדר המורה יעל, מה שלומך?

יעל אני? שלומי מצוין!

טוב, אז קודם כל נראה שכולם נמצאים...

[לכיתה נכנסת נגה בדילוגים]

נגה [בהתלהבות] שלום המורה!

יעל שלום נגה, למה את מאחרת?

נגה אני מאחרת? וואיי לא שמת לב לשעה...

עכשיו זה שיעור חברה נכון?

יעל [מגיבה עם הראש והכתפיים בחוסר אונים] טוב, לא משנה, כמו שאתם זוכרים,

הבטחתי לכם בשבוע שעבר שהפעם לא אביא פעילות משלי אלא נעשה שיח חופשי על דברים שאתם רוצים לדבר עליהם.

זוכרים?

ניב על מה נדבר?

יעל על מה שתמצאו.

אפשר לדבר על הכיתה, אפשר לדבר על החוגים שאתם הולכים אחר הצהריים, ואפילו אם תמצאו אפשר לדבר על מה שיש בטלוויזיה, על הרבה דברים אפשר לדבר.

[נגה מרימה את היד גבוה]

יעל כן, נגה?

את רוצה להיות הראשונה? בבקשה...

נגה [מדברת באיטיות ילדותית] אני רוצה לדבר על יצירה שעשיתי אתמול בבית. התחלתי לצייר על קנבס שאמא קנתה לי, הייתי ממש ממש מרוכזת אבל לא הספקתי לסיים אותה.

יעל אוקיי נגה זה נחמד מאוד,

תרצי להביא לנו את הציור בשבוע הבא?

נגה אני לא יודעת, אחרי שאמא שלי הפסיקה אותי אתמול אני לא חושבת שכל כך בא לי להמשיך.

יעל בטח אמא שלך הפסיקה אותך בגלל משהו חשוב לא?

נגה [בפסקנות] לא!

היא רצתה שאסדר את החדר שלי כדי לבוא לאוכל, מה כל כך חשוב בזה?

כאן נכנס השיר נגה (2: 19) ובשיר משתתפים נגה, אורי ויעל

ניתן לשמוע את השיר בקישור <https://youtu.be/MJMQ7QtyJOo>

נגה תמיד אומרים שאני עושה בלאגן
משאירה אחרי חדרים הפוכים
הם בכלל לא מבינים את כל העניין
שמחוץ למוכר הרגיל עולים חיוכים

כולם סבלנות סבלנות

תמסרו לה חבוק

סבלנות סבלנות

היא תסדר לכם את הראש

היא תביא אתה חיוך

אורי [אורי מצטרף לשיר ואומר:] ככה זה בדיוק גם אצלי...

תמיד עוצרים אותי באמצע הכיף
היצירה נשארת ממש לא גמורה
הם בכלל לא מבינים שהלא והן
זו המצאה שלכם שאלי לא קשורה

כולם

סְבַלְנוּת סְבַלְנוּת
תִּמְסְרוּ לָהּ חֲבוּק
סְבַלְנוּת סְבַלְנוּת
הִיא תִסְדֵּר לָכֶם אֶת הָרֹאשׁ
הִיא תִבְיֵא אֶתְהָ חַיּוּד

יעל

[יעל מצטרפת גם היא לשיר ואומרת:] אתם יודעים מה אני חשבתי כשהייתי קטנה בגילכם? ואפילו יותר קטנה מכם? חשבתי ש...

בְּחַיִּים הָאֲמִיתִיִּים כְּשֶׁאֶהְיֶה כְּבָר גְּדוּלָה
אֲרֻשָּׁה לְיַלְדִים לַעֲשׂוֹת בְּלֶאֱגָן
אֶהְיֶה אִמָּא כּוֹאֵת סְבַלְנוּת מְעוּלָה
שְׁלֹא יֵרְצוּ בִּפְקֹר לְלַכֵּת לָגֹן

כולם

סְבַלְנוּת סְבַלְנוּת
תִּמְסְרוּ לָהּ חֲבוּק
סְבַלְנוּת סְבַלְנוּת
הִיא תִסְדֵּר לָכֶם אֶת הָרֹאשׁ
הִיא תִבְיֵא אֶתְהָ חַיּוּד

יעל

טוב,

אני מבינה שיש לנו כאן בעיה קטנה.
מישהו יודע מה הבעיה?

ניב

אני חושב המורה שיש לכם בעיה קטנה. [כל הילדים צוחקים]

יעל

מי זה לכם?

ניב

לכם, המבוגרים.

יעל

אוקיי אז מה הבעיה שלנו המבוגרים ניב?

ניב

שאתם חושבים שאנחנו לא מבינים.

אורי

יש לכם כללים ואתם לא נותנים לנו חופש.

גה

אתם לא אמיתיים, אתם תמיד רציניים כאלה איתנו ולכל דבר יש זמן מוגדר,

גם זה שאתם כל הזמן עובדים נראה לי שפוגע בכם.

ניב

ופוגע גם בנו!

יעל

מה ז'תומרת פוגע בנו?

ניב אבא שלי למשל עובד כל הזמן, לא רק ביום אלא גם בלילה.
 יעל איפה הוא עובד?
 ניב הוא עובד בבית חולים ויש לו משמרות ארוכות כאלה, אני בקושי רואה אותו.
 יעל אבל בטח בחופשות ובסופי שבוע אתם ביחד, לא?
 ניב [אומר בנימה עצובה] לא תמיד, וזה בכלל לא מספיק! [עצבני]
 יעל [מנסה לשנות את השיחה עם ניב ולחזור למה שאמרה נגה] תגידי נגה, למה התכוונת
 כשאמרת שהמבוגרים לא אמיתיים?
 ניב אתם לא אמיתיים!
 איך יכול להיות שאתם הייתם פעם ילדים ושיחקתם ונהניתם והיום אתם כל הזמן
 רציניים כאלה, לחוצים כאלה, ממהרים כאלה...
 [רואים שיעל קצת חושבת עם עצמה]
 יעל אני מבינה מה את אומרת נגה...ואני אומר לכם משהו חשוב לחיים:
 תראו, לפעמים אנחנו המבוגרים מתחפשים לאנשים שאנחנו לא. וזה יקרה גם לכם.
 אנחנו עושים את זה כדי להרשים, כדי למצוא חן, אולי כי כולם עושים את זה, אולי
 כי אנחנו נמצאים בסיטואציה שמחייבת את זה.
 זה קרה למישהו פעם?
 ניב למה את מתכוונת המורה יעל?
 יעל אני אתן לכם כמה דוגמאות,
 אני בטוחה שתבינו על מה אני מדברת.

כאן נכנס השיר "תחפושות" (2: 26) בקישור: <https://youtu.be/jVmgA4ROrFU>

יעל מתחפש לעצוב, מתחפש לשמח
 מתחפש לרגיש, מתחפש לבטוח
 מתחפש לחבר, מתחפש לנפוח
 מתחפש למתוק, מתחפש למלוח

נגה [מצטרפת] מתחפש לעסוק, מתחפש לפנוי
 מתחפש לעשיר, מתחפש לצפוי
 מתחפש לרוצה, מתחפש לאיש חם
 מתחפש לתמים, מתחפש לחכם

ניב [מצטרף] מתחפש לציתן מתחפש למורד

מתחפש לבן זוג, מתחפש לבודד
מתחפש ליציב, מתחפש למפתיע
מתחפש ללוחם, מתחפש לפגיע

מתחפש למטופח, מתחפש למזנח
מתחפש לרשע, מתחפש למלאך
מתחפש לפשוט, מתחפש למורכב
מתחפש לחשוב...
או שסתם מתחפש למשהו שיתאים למצב

אורי
[מצטרף]

אתם מבינים? זה קורה כל הזמן. אתם חושבים שזה טוב?
אני חושב שכן כי אין מה לעשות, כדי להצליח אי אפשר כל הזמן להישאר להיות
אותו הדבר.
אבל כשאני מתחפשת בתחפושת שהיא לא אני, אני כבר לא מכירה את עצמי.
אני מסכימה עם נגה. מה אתה חושב אורי?
אני חושב שבכל ילד יש משהו שונה. וזה כל היופי שכל אחד מביא לכיתה משהו
אחר, אחרת זה היה סתם משעמם.
טוב, אז כמו שאורי אמר, בכל אחד יש משהו שונה. אנחנו כולנו צריכים לכבד זה
את זה.
כל היופי בכיתה הוא שיש לנו מגוון מאוד גדול של ילדים. זה כמו מניפה של צבעים
עם מלא מלא גוונים וזה כל כך יפה.
אני מנסה לחשוב מה אני בשיר הזה תחפושות ואני לא כל כך מוצא...
אתה לא חייב להיות משהו, אתה צריך להיות אתה!
נכון, אתה יכול להיות מה שאתה רוצה אבל כל עוד אתה נשאר בן אדם טוב. מקודם
אמרתי שיש לנו בכיתה מגוון גדול של ילדים והשוויתי את זה למניפה של צבעים,
אבל אפשר בהחלט לא להיות בצבע אחד. כל אחד יכול להחליט על עצמו שהוא כמה
צבעים באותו זמן.
כאילו... צבעוני
כן, בהחלט!
טוב, עוד מעט מסתיימת שנת הלימודים ואני רוצה לתת לכם פרויקט למסיבת סוף
השנה...
[הילדים עושים קולות לא מרוצים]
כולם פרויקט?

איזה פרויקט?

עוד שיעורי בית?

אולי תרחמי עלינו המורה?

אל תדאגו זה פרויקט מעניין, אתם תהנו ממנו המון, אני מבטיחה. יעל

[יעל ניגשת ללוח ורושמת שמות בחלוקה לקבוצות]

קבוצה 1 זה רם, ענת ושיר יעל

קבוצה 2 זה ניב, נגה ואורי

קבוצה 3 רותי, ניב וסול

מה המשימה המורה יעל? אורי

רגע, רגע [מחייכת] יעל

[שרה עם המנגינה של השיר] סבלנות, סבלנות ...

המשימה שלכם היא להכין למסיבת סוף השנה מופע קצר, של חמש דקות גג, ובו להציג על נושא השונויות בין בני אדם, בין ילדים, בין הורים למבוגרים, מה שאתם רוצים.

שונויות? [מקמט את המצח] ניב

כן! יעל

אתם יכולים להציג את זה בדרך של הצגה או שיר או אפילו מצגת.

[נכנסת להתלהבות] אתם יודעים מה? אני אדבר עם המנהלת. נעשה את זה בחצר בית הספר כדי שאפשר יהיה להזמין גם את ההורים שלכם. מה אתם אומרים?

הורים? אבא שלי בטח לא יוכל לבוא... ניב

ואוו זה יהיה כיף!!! נגה

אני מתה להתחיל לעבוד על זה כבר אורי...

[מושך כתפיים] עוד פרויקט. אורי

בסיום התמונה רואים את יעל הולכת לכיוון הלוח, מסדרת את התיק שלה על השולחן ואומרת בליבה [אל מול הקהל]:

יש כאן ילדים שמתמודדים עם אתגרים ממש לא פשוטים. יעל

אני מקווה שאצליח אני לעזור להם להתמודד.

אני לא רוצה שאף ילד ירגיש כאן בודד.

[פונה לקהל הילדים] נכון ילדים שאתם תעזרו לי?

[הבמה מוחשכת]

תמונה שנייה – שיחת גן השעשועים

תיאור הבמה :

הקהל רואה גינת משחקים מוצלת בצלילות עירונית ובעצים גבוהים. הגינה נמצאת במרכז של בנייני מגורים הסובבים אותה. בגינה שתי נדנדות, מגלשה, פסלים מפוזרים של גמדים וחיות, ברזיה וספסל ישיבה מעץ. התמונה מתחילה כששני הילדים ניב ונגה מתנדנדים בנדנדות.

ניב היי נגה! מה קורה?
נגה איזה יום יפה זה לעשות חלונות... ראיתי את השכנה מנקה את החלונות שלה בבית.
ניב אני חושב שזה טיפשי לנקות חלונות בחורף. מחר ירד עוד פעם גשם והם יתלכלכו שוב.
נגה [מתיישבת בנדנדה ליד ניב] תגיד ניב, אתה יודע איפה השבלולים מתחבאים בקיץ?
ניב לא, אין לי מושג. זה באמת מאוד מוזר.
וגאט יודעת איפה נעלמו כל ציפורי הדרור? פעם היו כאן מלא ציפורי דרור.
נגה לא יודעת.
באמת יש עכשיו מלא ציפורים צווחניות עם מקור צהוב כזה וכבר מזמן לא ראיתי ציפורי דרור...
נגה הו הנה אורי!
[אורי נכנס בהליכה מהירה כשהוא קצת כעוס ומתכוון לשתות מהברזייה]
נגה אל תשתה מהברזייה!
המים פה מגעילים, כל הכלבים מלקקים אותה.
אורי יו הו איזה מעצבנים ההורים שלי!
אמא שלי כמעט ולא הסכימה שאבוא לגינה בגלל מה שקרה אתמול.
נגה מה קרה אתמול?
אורי החבר הכי טוב שלי תומר, שהוא באמת החבר הכי טוב שלי, אז מחר הוא עוזב עם ההורים שלו לקנדה בגלל בעבודה של אמא שלו ואני כל כך רציתי לבלות אתו את הימים האחרונים שלו פה בארץ.
אז אתמול הלכנו ביחד, לשחק פה בגינה.

כאן נכנס השיר "המבוגרים תמיד מפספסים את הגשם" (2: 37) בקישור
<https://youtu.be/O6VeGtxaFyo?list=RDGMEMh4ho32HRiKMrIgi8ns9a9w>

אורי [שיר]

אִמָּא פֶּעֶסָה פֶּשְׁחִזְרִתִּי רְטוּב
זֶה הַנְּשֵׁם הַרְטִיב, בְּאִמָּת.
רַק רְצִיתִי לְשַׁחֵק עִם תְּמָר בְּחוּץ,
זֶה הַנְּשֵׁם אֲשֶׁם, בְּהַחֲלִט!

אִמָּא אִמָּרָה שְׁחִזְאִים לֹא טוֹעִים,
הִיא הַזְהִירָה מֵעֵן שְׁנִרְאָה מִתְקַרֵּב.
יְלָדִים לֹא נִבְהָלִים מֵעֵנִים רְחוּקִים,
יְלָדִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵי הַלֵּב.

כולם [שיר]

הַמְבַּגְרִים תְּמִיד מְפַסְפְּסִים אֶת הַנְּשֵׁם,
אֶת הַחֲשֶׁק לְתַפֵּס טִיפוֹת בְּלִשׁוֹן.
הַמְבַּגְרִים מְשַׁנְּעִים אוֹתִי,
עוֹשִׂים לִי סְחַרְחָרֶת,
מְפָרְיָעִים תְּמִיד לְהִישָׁאֵר בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן.

אורי [שיר]

אִמָּא אִמָּרָה פֶּשְׁחִזְרִתִּי רְטוּב
שְׁעַכְשִׁיו אֲנִי מִתְנַהֵג כְּמוֹ יֶלֶד.
אֲבָל בְּכָלֵל לֹא הִיִּיתִי עֲצוּב,
שְׁמַחְתִּי שְׁהֵנָה חֲזָר אֵלַי הַפְּלֵא.

אורי

אני מתרגש מכל הגשמים! לא רק מהגשם הראשון.
אני מתרגשת לראות את המנופים הגבוהים, ואפילו התחלתי לקרוא לעקיצות
היתושים שלי בשמות.

ניב

[יורד מהנדנדה ומפנה אותה לאורי] לי אין בעיות כאלה עם ההורים שלי. כל מה שאני
מבקש הם מרשים שלי.

אורי

[מתיישב על הנדנדה שניב פינה לו ומתחיל לנדנד את עצמו] ממש חוכמה גדולה, אבא
שלך כמעט ולא נמצא בבית אז ברור שהם ירשו לך.

נגה

[ממשיכה להתנדנד לצידו של אורי] אורי, אני בכלל לא ידעתי שאתה מרגיש ככה,
אמא שלי גם אומרת לי דברים שאני ממש לא מסכימה איתם, אבל היא כל הזמן
מתעקשת.

ניב

זה נכון שאבא שלי לא נמצא הרבה בבית, ואולי בגלל זה הם מרשים לי כמעט
הכל, אבל הייתי מעדיף שהוא יהיה איתי יותר.

ניב, אתה חושב שאבא שלך יוכל להגיע להופעה שלנו?	אורי
אני לא חושב שיש סיכוי.	ניב
אני אזמין את תומר.	אורי
אבל אמרת שהוא טס לקנדה...	נגה
הוא עוד לא טס, הוא יטוס! הם מחר יטוסו לקנדה.	אורי
אז איך הוא יגיע להופעה?	נגה
אם הוא לא יצליח להגיע, אז לפחות שיראה את זה בואצאפ שלו!	אורי
זה רעיון טוב!	ניב
אולי אם אבא שלי לא יצליח להגיע, אולי גם אני אשלח לו בואצאפ...	
אתם יודעים?	אורי
כתבתי לתומר מכתב פרידה, אתם רוצים לשמוע?	
בטח!	ניב ונגה
כן!	ביחד

כאן נכנס השיר "החבר הכי טוב שלך" (2: 41) בקישור
<https://youtu.be/HG8uTCNMb9M?list=RDGMEMh4ho32HRiKMrIgi8ns9a9w>

אורי

אם תרגיש קצת רחוק ונשכח
אם הלבד שלך יהיה בכל פנה מונח
תסתכל על התמונה של שנינו
ואף פעם אל תשכח
שאני החבר הכי טוב שלך
החבר הכי טוב שלך
כל מה שעברנו ביחד
כל הניצחונות על הפחד
יישארו שלנו גם מרחוק
ואף פעם אל תשכח
שאני החבר הכי טוב שלך
אני החבר הכי טוב שלך

יהיו לך עוד הרבה חברים
אתה אולי תשחק עם הרבה אחרים
אבל הקשר שלנו הכי חזק
ואף פעם אל תשכח

שְׁאֲנִי הַחֵבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלָדָה
הַחֵבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלָדָה
כָּל מָה שְׁעֵבְרָנוּ בְּיַחַד
כָּל הַנִּיחֻחוֹנוֹת עַל הַפֶּחַד
יִשְׁאָרוּ שְׁלָנוּ גַם מִרְחוֹק
וְאִף פְּעַם אֶל תִּשְׁכַּח
שְׁאֲנִי הַחֵבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלָדָה
אֲנִי הַחֵבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלָדָה

ניב
ואיי ואיי אורי , אתה כותב ממש יפה!
אורי
באמת?
אני אוהב לכתוב, אני מרגיש שזה עוזר לי.
נגה
מתי כבר נחשוב על הפרויקט שהמורה יעל נתנה לנו?
אורי
[בכעס] לא עכשיו נגה!
את לא רואה שאני עצוב?
ניב
נגה אל תדאגי! אני ואורי נחשוב על משהו ונגיד לך.
נגה
[נגה אומרת בעצב לעצמה ולכיוון הקהל] הם עוד פעם לא משתפים אותי הם חושבים
שאני ילדה קטנה...
[פונה בכעס לעבר אורי] פעם אתה עצוב [פונה בכעס לניב] ופעם אתה ממהר, אתם
חושבים שאני לא מבינה? כל הזמן כשזה מגיע לשיתוף שלי בדברים שלכם אתם
דוחים אותי!!! אם אתם לא רוצים , אני לא אשתתף בכלום! ביי לכם!!
[נגה עוזבת בכעס את הבמה/ גינה]
ניב
מה יש לה? היא לא מבינה שבגללה לא נסיים את ההצגה? היא כל כך איטית...
אורי
אני לא יודע [מרים את ידיו]. אני מאוד מקווה שמחר היא כבר תירגע.

[הבמה מוחשכת]

תמונה שלישית - ביקור בבית החולים

תיאור הבמה :

הקהל רואה את המורה יעל יושבת על ספסל המתנה במסדרון של בית חולים. מאחוריה יש קיר הצבוע בחציו התחתון בצבע שמן לבן ובחציו העליון בצבע סיד לבן. המסדרון מואר בצבע לבן פלורוסנטי. על הקיר, בקצהו השמאלי, תלוי שלט עם חץ: "חדרי ניתוח – הכניסה למורשים בלבד". בחלק השמאלי של הבמה יש דלת סגורה ועליה תלוי השלט: "חדרי ניתוח- אין כניסה". במרכז הקיר, בצד ימין של הספסל תלויה כרזה המסבירה שהעישון מזיק לבריאות הריאות.

המורה יעל יושבת. לידה מונח תיק קטן, והיא מחזיקה ממחטות טישו בידה. יעל נראית מודאגת מאוד.

לבמה נכנס אח. הוא הולך במהירות מצד ימין של הבמה לכיוון דלת חדרי הניתוח. יעל מנסה לשאול אותו משהו אבל הוא ממהר, לא שם לב ונכנס לחדרי הניתוח. יעל מסתכלת בשעון.

יעל ואי כמה זמן... לא ידעתי שניתוח כזה פשוט ייקח שעות.

[האח (יוסי) יוצא מהדלת והולך לאט לכיוון ימין לאורך המסדרון]

יעל סליחה?

סליחה?

אני יכולה שאלה בבקשה?

יוסי בוודאי.

יעל [אומרת בטון מודאג] אתה היית עכשיו שם בתוך חדרי הניתוח?

אתה אולי יכול לומר לי מה קורה עם חיים ארבל? זה אבא שלי והוא כבר הרבה שעות בפנים.

יוסי סליחה גבירתי, אבל אסור לי לתת לך פרטים רפואיים. אני רק אח כאן, לא רופא.

אני מאמין שעוד מעט יצא רופא ויגיד לך מה קורה.

יעל [מתחילה לבכות לתוך הטישיו] אוי, אני ידעתי שמהו רע קרה

יוסי משהו רע קרה?

איך הבנת ממה שאני אמרתי שמהו רע קרה?

יעל כי אם היית שם, והכל היה בסדר, היית אומר לי שהכל בסדר...

יוסי אני יכול לשבת לידך?

יעל בטח, בטח [יעל מזיזה את התיק שלה ומפנה מקום ליוסי]

יוסי [יוסי מתיישב ליד יעל]

- אז עשיתי טעות בדיבור שלי, הכל בסדר שם. אין שם שום מקרי חירום. אל תהיי מודאגת. אני פשוט לא מוסמך לומר למשפחה של מטופלים ולעדכן אותם מה קורה, תהיי בטוחה שאבא שלך נמצא בידיים בטוחות.
- אתה יודע שאתה ממש מרגיע? יעל
- תודה תודה... אני הייתי ממש מודאגת. לא הבנתי למה ניתוח כזה לוקח חמש שעות, אתה לא יודע איזה סרטים רצים לי בראש.
- אני משער שזה ככה - לשבת מחוץ לחדר ניתוח, כשהיקר לך מכל נמצא בפנים, ואף אחד לא אומר לך מה קורה, זה בטח מדאיג ואפילו מלחיץ... יוסי
- כן, אלף תודות על ההקשבה שלך. מה התפקיד שלך בבית החולים? מה אתה עושה בחדר ניתוח? יעל
- אני מכין את הציוד של הניתוח, אני מחטא אותו ודואג שמה שהמנתח צריך יהיה מוכן. אני מגיש למנתח את מה שהוא צריך תוך כדי הניתוח.
- אז למה אתה לא עם בגדים של חדר ניתוח? יעל
- אהה, אני לפני סיום המשמרת שלי והייתי צריך לקרוא לבחור של הרטגן שיגיע עם המכונה לצלם. האמת שאני בדרך הבייתה.
- אוי! אני מעכבת אותך... יעל
- לך לך...
- זה בסדר. כאילו, לא בסדר, אבל השעה כבר מאוחרת גם ככה.
- אני לא אספיק לראות את הבן שלי הוא בטח כבר ישן.
- זה בטח קשה לעבוד בכאלה שעות, אתה בכלל מצליח לראות את הבן שלך במשך השבוע? יעל
- [מדבר בעצב] לא כל כך... וזה מה שמבאס בעבודה הזאת, חוץ מזה שזו פרנסה ואני אוהב לעזור לאנשים.
- כן, זה קצת מבאס שאני לא מצליח לראות את הבן... יעל
- אתם לפחות מצליחים לבלות בסופי שבוע?
- שבת כן, שבת לא. אני צריך לתת שתי שבתות בחודש... יוסי
- [מרים את הידיים באוויר ומשחרר אנחה] ככה זה, פרנסה.
- חיים קשים. יעל
- לא. אל תרחמי עליי, אני לא מסכן חס וחלילה. אני מוצא סיפוק גדול בעבודה שלי. אני בטוח שאני מכניס עוד קצת אור לעולם, אבל בחיים לא הכל מושלם.
- [יוסי מכניס את היד לכיס ומוציא את הטלפון הנייד. הוא מתחיל לחפש משהו בתוך המכשיר]
- טוב יש לך זמן כאן...בא לך לשמוע מה הבן שלי שלח לי? יוסי
- כן, בוודאי! אתה נתת לי מהזמן שלך ועזרת לי מאוד, נראה לך שאסרב? יעל

הנה זה, תקשיבי...

כאן נכנס השיר **אבא מרחוק** (39: 3) בקישור:

<https://youtu.be/MbGc1jik1sg?list=RDGMEMh4ho32HRiKMrIgi8ns9a9w>

השיר מושמע מתוך הטלפון הנייד

אבא מה שלומך?
 לא היית הפקר
 מתי אתה חוזר?
 אתה כל כך חסר
 אתמול הרגשתי רע
 אתה כל הזמן עסוק
 רציתי לשתף
 זה לא מספיק רק ללטרף
 אתה בסוף תשפח ושאתה אבא שלי...

לבד בלב היים
 מתמודד עם הגלים
 אני הכי זקוק
 לכל המצילים
 אבא שלי
 אבא מרחוק
 אתה בשביל כלם
 אבא שלי
 אתי קצת פחות
 אז מתי תחזר לכאן?

אבא מה שלומך?
 אתה לא בסביבה
 נשארתני מאחור
 הפסקתי כבר לספור
 נפילתי ברחוב
 לא היית לצדי

ענין קצת מטופש
זה לא מספיק רק בסופ"ש
אתה בסוף תשכח שאתה אבא שלי ...

זה לא רק בגללך אבא
זה גם בגללי
אני צריך אותך עכשיו
שתהיה זמין גם בשבילי

יעל
יוסי
יעל
יעל
יוסי
יעל
יוסי

איזה עצוב שככה ילד חושב שאתה תשכח להיות אבא שלו...
את רואה מה זה? העבודה שלי זו ממש הקרבה.
אני כל כך מעריכה אותך! ואת כל הצוות! בטח יש כאן עוד כאלה שיש להם ילדים. אתם עושים עבודת קודש ממש.
תראה, אני מורה. יש לי בכיתה כמה ילדים שממש ממש סובלים מזה שההורים כמעט לא נמצאים. בא אליי ילד עם כזה כאב...
ולא היה לי מה לומר לו. בכלל לא הבנתי על מה הוא מדבר. אבא ואמא שלי תמיד עבדו קרוב ותמיד ראיתי אותם.
נו... עכשיו את רואה גם את הצד השני.
נכון. ולך אני אומרת – אל תוותר! תמיד כשיש לך הזדמנות תהיה עם הבן שלך - תצלצל אליו, תשלח לו הודעות בבוקר ובערב, תהיה נוכח בחיים שלו גם אם אתה לא מצליח לראות אותו, תתעניין במה שקורה אתו, במה שעובר עליו, אני בטוחה שיש לך חמש דקות הפסקה בעבודה...
אני מנסה. אבל הרבה פעמים, מרוב עומס עבודה, אני שוכח.
אבל עכשיו, כשאת אומרת לי את זה ככה... אני אהפוך את זה להיות בחשיבות העליונה! תודה לך!!
עכשיו, באמת אני אמהר הבייתה, אולי הוא עוד מחכה לי ער...

[הבמה מוחשכת]

תמונה רביעית - לבטים

תיאור הבמה :

הקהל רואה את המורה יעל יושבת לבדה על כיסא ליד שולחן אוכל בבית שלה בשעת ארוחת הערב. על השולחן צלחת, כוס וסכו"ם. בצלחת יש אוכל ויעל אוכלת ממנו באיטיות ובחוסר תיאבון. יעל נראית מהורהרת למדי.

יעל [את המחשבות שלה, המסודרות בחרוזים, אומרת יעל במקצב]
אני לא ידעתי שזו כזו תסבוכת,
אני לא ידעתי שזה כל כך קשה להיות מחנכת.
מסתבר שלילדים שלי יש הרבה אתגרים,
ועוד הרבה זה בגללנו, המבוגרים!
אז איך אני עוזרת להם להתמודד עם הבדידות?
איך אני גורמת להם להרגיש שהם לא כמו בתוכנית הישרדות?
יש לי בכיתה ילדים ממש נפלאים, כאלה מוכשרים!
נראה לי שאנחנו קצת מפספסים אותם, אנחנו המבוגרים!
איך אני עוזרת?
אני, המבוגרת...

[פונה אל קהל הילדים]

אולי יש כאן בקהל ילדים מקסימים שיכולים לתת לי עצות חכמות ומועילות?
מה אני יכולה לומר לילד שממש מתגעגע לאבא שלו?
[ממתינה לקבל קצת תשובות מהקהל]
[יעל קמה משולחן האוכל, מפנה את הכלים, לוקחת מחברת ועט ומתיישבת ליד השולחן]
אני חושבת שזה הזמן הכי טוב להתחיל לכתוב...

יֵלֵד פּוֹתַח לְבַד אֶת מְנַעוּל הַדָּלֵת
מְחַמֵּם לְעֶצְמוֹ קוֹפֵסָה מִהַמְקַרֵּר
אִמָּא וְאַבָּא יִגְיֵעוּ מְאוּחָר גַּם הָעֶרֶב
יֵלֵד בּוֹדֵד חוֹשֵׁב שֶׁזֶה הוּא וְלֹא בְּמַקְרָה
אֲבָל יֵלֵד יֶקָר
זֶה מוֹפֵר
זֶה יְדוּעַ
אֶתָּה מְרַגֵּשׁ עֲצוּב
זֶה מַעוֹדֵף גְּעֻגוּעַ

אֲבָל יֵלֵד יֶקָר
עוֹד תִּרְאֶה
זֶה חוֹלֵף
זוֹהִי רַק תִּקְוִיפָה
וְהַעֲצָב יִתְקַלֵּף

הַרְבֵּה יֵלְדִים בְּעוֹלָם מְרַגֵּשִׁים לְבַד
אִמָּא וְאַבָּא חִיִּיבִים לְעֵבוֹד מְרַחוּק
הֵם יוֹדְעִים בְּכֹאֵב שֶׁעֲכָשׂוּ אֶתָּה בְּצַד
הוֹרִים מְשַׁלְּמִים הַרְבֵּה מְאוֹד שֶׁיִּהְיֶה לָךְ טוֹב

אֲבָל יֵלֵד יֶקָר
זֶה מוֹפֵר
זֶה יְדוּעַ
אֶתָּה מְרַגֵּשׁ עֲצוּב
זֶה מַעוֹדֵף גְּעֻגוּעַ

אֲבָל יֵלֵד יֶקָר
עוֹד תִּרְאֶה
זֶה חוֹלֵף

זוהי רק תקופה

והעצב יתקלף

אתה מוקף אהבה שלא תמיד מוגשט

אתה כועס ועליך זה לא מקובל

אז הכי חשוב שתזכיר להם פשוט לקום ולגשט

שחיבוק זה הרבה מאוד לילד עצוב ומבולבל

אני חייבת להקריא את זה לניב. הוא חייב להבין שאבא שלו בטח אוהב אותו
כל כך ובגלל זה הוא לא נמצא אתו כל כך הרבה.
אבא של ניב צריך לעבוד עד מאוחר כדי לפרנס את המשפחה ולכן הוא חייב
להיות הרבה מחוץ לבית

[הבמה מוחשכת]

תמונה חמישית - מפגשים אישיים

תיאור הבמה :

הקהל רואה חדר ובו שולחן מלבני ומספר כיסאות. בכניסה לחדר ישנה דלת פתוחה עליה השלט : "חדר מורים". בקיר ליד הדלת יש חלון ועל אדנו יש עציץ / אגרטל עם פרחים. המורה יעל יושבת בחדר המורים ליד השולחן ובצד השני יושב ניב. ברקע מתנגן הפזמון :

אָבֶל יֵלֵד יִקָּר

עוֹד תִּרְאֶה

זֶה חוֹלֵף

זוֹהִי בַק תִּקְוִיפָה

וְהַעֲצֵב יִתְקַלֵּף

- יעל אז אתה מבין ניב? יש מלא מלא הורים, אבות ואמהות, שעובדים ממש קשה מבוקר ועד ערב, בלילות, בשבתות ובחגים כדי להביא הביתה פרנסה. זה ממש לא אומר שהם לא אוהבים את הילדים שלהם...
- ניב אני מבין, אני לא חושב שאבא שלי פחות אוהב אותי, אני פשוט מתגעגע אליו.
- יעל אני ממש מבינה אותך...
- ניב את יודעת? גם אבא שלי עובד בבית חולים כמו האיש שפגשת בסיפור שלך.
- יעל איזה צירוף מקרים. תשמע, אני מקווה שהזמנת את אבא להופעה של הפרויקט, נכון?
- ניב אני אמרתי לו, אבל אני לא בטוח שהוא יוכל.
- יעל אני מאוד מקווה שכן.
- טוב ניב, סיימנו. היה לי חשוב לשתף איתך את המחשבות שלי ולומר לך שאל תיקח את הדברים יותר מדי קשה. לחלק מהמבוגרים יש עבודות שפשוט מחייבות אותם להיות פחות בבית. אני בטוחה שאבא ואמא שלך אוהבים אותך מלא...
- ניב תודה המורה.
- יעל תוכל בבקשה לקרוא לאורי ותיכנסו אליי ביחד?
- ניב בטח!
- [ניב יוצא מחדר המורים, צועק לאורי ונכנס יחד אתו לחדר]
- יעל מה נשמע אורי?

- אורי
יעל
של ההצגה.
- ניב
לא אמרנו לה דבר כזה!
- אורי
תראי המורה, חשבנו שאנחנו נתכנן יותר מהר מנגה, ואחר כך היינו משתפים אותה.
- ניב
אני חושב שנגה היא ילדה ממש חמודה אבל קצת ילדותית...
- יעל
היא מאוד חכמה אבל קצת מאוד איטית...
- יעל
נגה אמרה שהיא לא מוכנה לעשות איתכם את ההצגה אם אתם לא משתפים אותה.
- ניב
[בכעס] אם היא לא רוצה לא צריך! אין לי כוח למשחקים האלה
- יעל
אבל ניב למה אתה כועס? תנסה להבין אותה. אתם לא מאפשרים לה לבטא את עצמה
- ניב
מה לא מאפשרים לה? אמרנו לה שאנחנו נתכנן ונגיד לה ואז היא תצטרף אלינו לחזרות
- אורי
אולי באמת אפשר שהיא תהיה איתנו גם בתכנונים...
- ניב
מה נסגר אורי? מה אתה מתקפל פתאום? היא כל כך איטית
- יעל
תקשיב ניב, כבר דיברנו על זה שלכל אחד יש חסרונות ולכל אחד יש גם יתרונות. אני בטוחה שגם לך יש כמה דברים פחות טובים שלא כולם רואים. אני חושבת שנגה היא ילדה מיוחדת מאוד. נכון שהיא לא עושה את הדברים מהר כמו כל הילדים אבל יש בה הרבה דברים שאין לאחרים.

כאן נכנס השיר נגה (2: 37) בקישור: <https://youtu.be/RUnIgV8aEIO>

יעל
נְגָה רוֹצֵה לְהִיזֵת רַק בְּאֹזֶר
לֹא אֶכְפֵּת לָהּ לְפִסְפִּס אֶת כָּל הַזְּרִיחוֹת.
הִיא לֹא נוֹתֶנֶת לָרַע לְפָלוֹשׁ לְדַמְיוֹן
לֹא אֶכְפֵּת לָהּ שְׂאוּמְרִים
שֶׁהִיא אֲמִיץָה קֶצֶת פְּחוֹת

נְגָה נְגָה , נְגָה אֶת בְּסֶדֶר
הַבְּחִירוֹת שֶׁלָּךְ בּוֹרְאוֹת עוֹלָם חֲדָשׁ
נְגָה נְכוֹן אֵין שְׂמֵשׁ בְּעֶרְב
הַצֵּד שֶׁלָּךְ טוֹב וְלֹא מְטוֹפֵשׁ

נְגַה מְבַקֶּשֶׁת לְשִׁמְעַ רַק שְׁקֵט
לֹא אֶכְפֹּת לָהּ לִפְעָמִים גַּם לֹא לְצֹאת לְרְחוּב.
הִיא אוֹסֶפֶת חֲבֵרִים שְׂאִין בָּהֶם שְׁקָר,
לֹא אֶכְפֹּת לָהּ שְׂאוֹמְרִים
שֶׁהִיא חֲבֵרוֹתִית קֶצֶת פְּחוֹת

נְגַה נִמְצָאת בְּהֶרְבֵּה יְלָדִים
שְׂמֵד בְּיָקִים לָהֶם תְּכוּנוֹת
שְׂמֵשׁ לֹא יוֹרְדוֹת
הִיא מְקַדֶּמָּה אַחֲרֵים בְּכֶמָה צְעָדִים
וַיֵּשׁ לָהּ אֶמֶץ בְּדַרְכֵים שְׁלָה, הַמְּיוֹחֲדוֹת

- אורי עכשיו כשאת אומרת את זה ככה המורה, אז אני מתחיל להתבייש באיך שהתייחסתי אליה...
- ניב גם אני קצת. אני עדיין חושב שהיא מאוד איטית אבל כנראה שאין לנו ברירה. אנחנו נקרא לנגה ונשתף אותה בהצגה גם אם זה ייקח לנו יותר זמן.
- יעל הו! זה מה שרציתי לשמוע! אתם ממש מגלים בגרות. אני גאה בכם, כל הכבוד!
- אורי [אומר לניב] אני חושב שכדאי שנפגש היום אחר הצהריים אצלי בבית
- ניב טוב. אני עכשיו אגיד לנגה.

[הבמה מוחשכת]

תמונה שישית - הכנות

הקהל רואה חדר ילדים. בחדר יש שולחן כתיבה וכיסא של בנים. יש מיטת ילדים עם מצעים מסודרים. בחדר, על השטיח, מפוזרים משחקים ותלויות תמונות של בנים – כוכבי כדורגל. על המיטה יושב אורי. על הכיסא יושבת נגה. ניב יושב על השטיח.

איזה חדר יפה יש לך אורי!	נגה
ממש יפה!	ניב
טוב! אז מה אנחנו הולכים לעשות?	אורי
איך יכול להיות שהמורה נתנה לנו לעשות משהו כזה גדול לבד?	נגה
באמת קצת מוזר, אולי היא חשבה שנעזר בהורים?	ניב
אני לא חושב... היא יודעת שההורים שלנו מאוד עסוקים, אולי היא רצתה שנתמודד עם זה לבד.	אורי
אבל זה קצת מפחיד, לא?	נגה
מפחיד? מה מפחיד בזה?	ניב
מפחיד להיכשל ככה מול כל ההורים.	נגה
זה אולי מפחיד בהתחלה, ואולי גם מלחיץ, אבל אני חושב שאם אנחנו נצליח בפרויקט הזה, יהיה לנו הרבה יותר קל להתמודד עם דברים אחרים.	אורי
אוקיי...	נגה
למישהו קרה פעם שהוא הלך לאיבוד?	אורי
הלך לאיבוד? מה הקשר?	ניב
לי זה קרה. בחופש גדול הלכנו לקניון והיו מלא אנשים. ראיתי בחלון של אחד החנויות חולצות יפות כאלה עם דמויות מהטלוויזיה אז עצרתי להסתכל. אחרי כמה דקות ראיתי הרבה מאוד אנשים אבל לא ראיתי את אמא שלי. היא נעלמה ולא ראיתי אותה.	נגה

כאן נכנס השיר ללכת לאיבוד (3: 34) בקישור: (<https://youtu.be/NhrLjgmQ6I>)

יש מסביבי מלא אנשים	ילדה
אני לא מבחין בין כל הראשים	
אני לא רואה את הפנים של אמא.	
לפני דקה הלכתי איתה	
ופתאום היא לא הייתה	

אָנִי לֹא מַצְלִיחַ לְרְאוֹת שׁוֹם דְּבַר קְדִימָה

[השיר נעצר]

- נגה אז התחלתי קצת לפחד... אבל אז חשבתי שאמא לא יכולה להתרחק כל כך הרבה. ידעתי לאיזה חנות היא רצתה ללכת, אז שאלתי מישהו איפה החנות והתחלתי ללכת לשם. פתאום אמא הופיעה מולי והייתה ממש מודאגת.
- אורי אוקיי נגה, ומה חשבת באותם רגעים שלא מצאת את אמא שלך?
- נגה חשבתי שללכת לאיבוד זה אף פעם לא כף, לפעמים זה מלחיץ וגם ממש מעייף, אבל כשאני חושבת על זה עוד פעם, אז אמא ממש מיהרה להספיק לקנות את מה שהיא הייתה צריכה וגם להגיע למשמרת שלה בעבודה, אז הראש שלה כנראה היה מלא בדברים חשובים אחרים.
- אורי גם לי זה קרה שהלכתי לאיבוד, או יותר נכון אמא שלי הלכה לי לאיבוד. היינו בקיץ בחוף הים, אמא אמרה שהיא הולכת לקנות לי ארטיק ועבר מלא זמן ואני הרגשתי שאני...
[נכנס הבית השני של השיר]

לֹא יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת

*בְּרָגָעִים כְּאֵלֶּה חוֹשֵׁב קְצַת פְּחוֹת
אָנִי לֹא רוֹאֶה אֶת הַכּוּוֹן לְאֵן לְלַקֵּת
כָּל הַפְּעָמִים שֶׁלֹּא הִיִּיתִי מוּכָן
מָה הִיִּיתִי נוֹתֵן שְׁתַּהֲיִי אֶתִּי כְּאֵן
מִסְפִּיק לִי רַק לְרְאוֹת אוֹתָךְ מְחִיכֶת*

- ניב אני מקווה שלא חשבת שאמא עזבה אותך...
אורי ברור שלא אבל זה לא היה כזה נעים.
- ניב אז מה עשית?
- אורי אני חושב שהייתי חכם וחיכיתי לה עד שהיא הגיעה.
- נגה אתה יודע אורי ששנינו בעצם למדנו את אותו הדבר?
- אורי נראה לי שכן...
ניב מה למדתם?
נגה למדנו ש...

[כאן נכנס הפזמון ומנוגן פעמיים ברצף]

לְלַקֵּת לְאֵבוֹד זֶה אֶף פְּעַם לֹא כִּיף

לַפְעָמַיִם זֶה מְלַחֵץ וְגַם מְעַיֵף
אֲבָל תִּמְיֵד אִם קָרָה שְׁעֵזְבִתִּי אֶת הַיָּד
הַתְּחַלְתִּי לְצַעֵד לְגַמְרֵי לְבָד

אני חושבת שלפעמים זה ממש כיף להיות לבד, כי אני מרגישה שאני מסוגלת לעשות דברים בעצמי. ממש כמו ההצגה הזאת.

ניב כמו ההצגה הזאת? מה הקשר בין ללכת לאיבוד להצגה הזאת?
נגה כן! ממש! אני מרגישה שלהכין כזאת הצגה זה כמו להיות במשחק עם משימות, כמו בחדר בריחה, שיש לנו משימה שאנחנו צריכים לפתור.

נגה [נכנס הבית האחרון של השיר והפזמון]
זֶה מְפַחֵד בְּמִקּוּמוֹת שְׁאֵנִי לֹא מְכִיר
צָרִיד לְנִשּׁוֹם עֵמֶק לְקַחַת אָוִיר
אֲפֹשֶׁר לְחַפּוֹת אֲבָל אֲפֹשֶׁר גַּם לְהִתְקַדֵּם
הַרְבֵּה יְלָדִים אוֹהֲבִים אֶתְנָרִים
וַיֵּשׁ מִסָּבִיב טוֹבִים שְׁעוֹזְרִים
אִז אֲפֹשֶׁר בְּהַחֲלִיט לְקוּם וּלְהִתְרוֹמֵם

לְלַכֵּת לְאֵבוֹד זֶה אֵף פֶּעַם לֹא כִּיף
לַפְעָמַיִם זֶה מְלַחֵץ וְגַם מְעַיֵף
אֲבָל תִּמְיֵד אִם קָרָה שְׁעֵזְבִתִּי אֶת הַיָּד
הַתְּחַלְתִּי לְצַעֵד לְגַמְרֵי לְבָד

ניב איזו מחשבה נפלאה! אהבתי נגה! אז על מה נעבוד?
אורי נראה לי שנכתוב כמה דברים על האנשים השונים בעולם.

ניב מה, כמו דתיים וחילוניים?
נגה שמאלנים וימניים? אשכנזים ומזרחיים?

אורי כן, משהו כזה... אתם זוכרים שהמורה דיברה על מגוון של צבעים? אז אני הייתי הולך בכיוון של: [אורי מתחיל לכתוב עם עט על נייר חלק]

"חצי רואים שחור וחצי רואים לבן" [אורי רושם מה שניב אומר]
ואיי זה טוב,

ניב תוסיף לזה "חצי שרים טנור וחצי שרים סופרן" ...
נגה מה זה טנור וסופרן?

- ניב אלה קולות במוזיקה.
- אורי אבל זה לא נכון שחצי שרים טנור וחצי שרים סופרן, יש עוד קולות כמו בס ואלט...
- ניב נכון אבל זה מסתדר עם החרוזים – שחור, טנור, לבן, סופרן
- אורי טוב...אני אכתוב את השורה הזאת. לא נראה לי שזה ממש ישנה למורה
- נגה ומה יהיה הפזמון?
- אורי מה, ברור!
- שאם חצי רואים שחור וחצי רואים לבן ... אז אני צבעוני! כמו שהמורה אמרה שאפשר להיות צבעוני ואין בזה שום דבר רע. אני אחד שמסתכל בטוב על העולם. אני לא חושב שאני צריך לחשוב סתם ברע כל הזמן.
- ניב אני אהבתי מאוד את הכיוון שלך אורי!
- אורי אני חושב שאוכל לנסות להלחין את זה בפסנתר אצלי בבית. ואוו! זה יהיה מעולה...
- ניב אמרת לחבר שלך תומר שיש לנו הופעה?
- אורי כן בטח. אני אשלח לו את ההופעה דרך הוואצאפ.
- ניב אני חושב שגם אני אשלח לאבא שלי בואצאפ. אולי אבקש מאמא שלי לצלם. שיהיה לו, אם הוא לא יוכל לראות.
- אורי זה רעיון טוב, לפחות זה.
- [הילדים נפרדים זה מזה לשלום ויוצאים מהחדר]

[הבמה מוחשכת]

תמונה שביעית - ההופעה

תיאור הבמה :

הקהל רואה חצר של בית הספר. יש בחזית במה קטנה עם שלושה עמודים של מיקרופונים. יש מספר שורות של כיסאות כתר לבנים שמסודרים לכיוון הבמה. המורה יעל עומדת נרגשת ליד הבמה. הילדים נגה, ניב ואורי עומדים ליד הכיסאות עם הורים. ניב יושב על כיסא ובוכה.

יעל [פונה לילדים] איזה מרגש! [פונה לניב] מה קרה ניב? למה אתה בוכה?
אורי הוא לא מוכן להופיע כי אבא שלו לא הגיע. איזה באסה!
יעל [פונה לניב] ניב, ניב, תקשיב לי שנייה. אני ממש מבינה את הצער שלך. אני בטוחה שאבא שלך ממש ממש רצה להגיע אבל הוא בטח לא יכול. בכל מקרה החברים שלך צריכים אותך כדי להופיע, אולי תעשה מאמץ עבורם?
ניב אם אבא שלי לא כאן אני לא מופיע. אני לא יכול.
יעל אולי תירגע, שמישהו יביא לו כוס מים...תנשום עמוק. מה אבא אמר לך?
ניב [לוקח לו כמה רגעים להירגע מהבכי ואומר בקול רועד] הוא אמר שינסה אבל הוא לא בטוח...אני מה זה מתבייש שהוא לא הגיע ושאני עושה בושות לחברים שלי [מתחיל שוב לבכות]
אורי המורה, יצא לנו שיר מטורף! ניב הלחין...
יעל בוא ניב, קח את הטישיו, תירגע. אני אנסה לצלצל אליו [לתוך הבמה נכנס במהירות יוסי האח מבית החולים]
יוסי זה כאן ההופעה?
[רואה את ניב] היי ניבי אתה רואה? הצלחתי להגיע !! אוי למה אתה בוכה?
ניב [צועק בהתרגשות] א ב א הגעת!!!
יעל [מופתעת ומחייכת] יוסי? אני לא ידעתי שאתה אבא של ניב...
יוסי [אומר בהפתעה גם הוא] ואני לא ידעתי שאת המורה של ניב...
ניב מה? אתם מכירים? מאיפה?
יעל אתה זוכר ניב שסיפרתי לך על האח שדיבר איתי על הבן שלו בבית החולים? כשחיכיתי שאבא שלי יצא מהניתוח? מסתבר שישבתי עם אבא שלך...
יוסי מגניב, איזה עולם קטן...
יעל ואיזה כיף שהצלחת להגיע [אומרת בשמחה תוך חיבור כפות הידיים שלה]. אתה יודע? הילדים אמרו לי שניב הלחין את השיר בהצגה שלהם...
יוסי מה, באמת? אז עכשיו אני חייב לשמוע!
אבל אני צריך לחזור לבית החולים אחר כך.

יעל אז קדימה!
נתחיל, מוכנים ילדים?
[נגה, אורי וניב עולים לבמה]
אורי את השיר הבא כתבנו לכל האנשים שמרגישים שהם שונים.
ניב לכל האנשים שמרגישים שהם מיוחדים.
נגה [בטון ילדותי ובדיבור איטי] וגם לאנשים שמרגישים שהם לא מיוחדים בכלל...
נכנס כאן השיר צבעוני (2: 42) בקישור: https://youtu.be/302_cjpZnR0

אורי
תְּצִי רוֹאִים שְׁחֹר
וְתִצִּי רוֹאִים לָבָן
תְּצִי שְׁרִים טָנוּר
וְתִצִּי שְׁרִים סוּפְרָן

אֶחָד רוֹאֶה זֹחֵל
הַשְּׁנִי רוֹאֶה פְּרָפֶר
אֶחָד רוֹצֵה רַק צֶל
הַשְּׁנִי רוֹצֵה מְעוּטָר

כולם
וְאֲנִי צְבֻעוֹנִי
לֹא בְּחֶרְתִּי לִי גֹון
רַק אֶחָד שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּאַהֲבָה עַל הָעוֹלָם
אֲנִי צְבֻעוֹנִי מִתְעַרְבֵב עִם כָּלֵם,
אֶחָד שֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁאֵין דָּבָר כְּזֶה מוֹשֵׁלֵם

נגה
תְּצִי חוֹשְׁבִים מְרַכְז
וְתִצִּי חוֹשְׁבִים קָצָה
תְּצִי בּוֹנִים מְרַקֵם
וְתִצִּי בּוֹנִים גָּדֵר

אֶחָת רוֹאֶה אֲמוֹן
שְׁנִיָּה רוֹאֶה סִפֵּק
אֶחָת רוֹצֵה תִיקוֹן
וְשְׁנִיָּה רוֹצֵה לְפָרֵק

כולם וְאֲנִי צְבֵעוֹנִי
לא בְּחַרְתִּי לִי גֵוֹן
רַק אֶחָד שֶׁמִּסְתַּכֵּל בְּאַהֲבָה עַל הָעוֹלָם
אֲנִי צְבֵעוֹנִי מִתְעַרְבֵב עִם כָּלֶם,
אֶחָד שֶׁיּוֹדֵעַ שְׂאֵין דְּבַר כְּזֶה מוֹשְׁלָם

[מחיאות כפיים נשמעות בצורה חזקה מהקהל והילדים מחבקים אחד את השני]

קהל ואוו זה פשוט יפה!
ההורים כל הכבוד!!

יעל איזה יופי ילדים! עשיתם את המשימה בצורה נפלאה.
נראה לי שהבנתם את מוסר ההשכל - כל אחד הוא מיוחד, כל אחד הוא גם שונה.
ואצלנו בעולם, יש מקום לכולם!

אורי רגע המורה, אנחנו יכולים לשיר אולי עוד שיר בשביל כל ההורים?
יעל בטח! על מה תשירו?

אורי [בחיוך] על הבועה שאנחנו הילדים חיים בה ואתם המבוגרים כבר לא הילדים עולים שוב לבמה ועולה הפזמון של השיר "המבוגרים תמיד מפספסים את הגשם"

אִמָּא אֶמְרָה שְׂחִזָּאִים לֹא טוֹעִים,
הִיא הִזְהִירָה מֵעַן שְׁנִרְאָה מִתְקַרֵּב.
יְלָדִים לֹא נִבְהָלִים מֵעַנְנִים רְחוּקִים,
יְלָדִים נִמְשָׁכִים אַחֲרֵי הַלֵּב.

הַמְּבַגְרִים תָּמִיד מְפַסְפְּסִים אֶת הַגֶּשֶׁם,
אֶת הַחֹשֶׁק לְתַפֵּס טִיפוֹת בְּלִשׁוֹן.
הַמְּבַגְרִים מִשְׁגָּעִים אוֹתִי,
עוֹשִׂים לִי סַחְרָחֶרֶת,
מִפְרִיעִים תָּמִיד לְהִישָׁאֵר בְּעוֹלָם הַדְּמִיוֹן.

[הבמה מוחשכת]

--- סוף ההצגה ---